

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija)SPRENDIMAS

2005 m. balandžio 12 d. *

Byloje C-265/03

dėl *Audiencia Nacional* (Ispanija) 2003 m. gegužės 9 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. birželio 17 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Igor Simutenkov

prieš

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijos pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans ir A. Rosas, teisėjai C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Küris, M. Ilešič (pranešėjas), U. Löhmus, E. Levits ir A. Ó Caoimh,

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

- I. Simutenkov, atstovaujamo *abogado* M. Álvarez de la Rosa ir *procuradora* F. Toledo Hontiyuelo,
- *Real Federación Española de Fútbol*, atstovaujamų *abogado* J. Fraile Quinzaños ir *procurador* J. Villasante García,
- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamų E. Braquehais Conesa,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos F. Hoffmeister, D. Martin ir I. Martínez del Peral,

susipažinęs su 2005 m. sausio 11 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl Partnerystės ir bendradarbiavimo susitarimo, nustatančio Europos Bendrijų bei jų valstybių narių ir Rusijos Federacijos partnerystę, pasirašyto 1994 m. birželio 24 d. Korfu ir Europos Bendrijų patvirtinto 1997 m. spalio 30 d. Tarybos ir Komisijos sprendimu 97/800/EB, EAPB, Euratomas (OL L 327, p. 1, toliau – EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimas), 23 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas byloje *I. Simutenkov prieš Ministerio de Educación y Cultura (Švietimo ir kultūros ministerija) ir Real Federación Española de Fútbol* (Ispanijos futbolo federacija, toliau – RFEF) dėl sporto taisyklės, ribojančios nacionalinėse varžybose galinčių dalyvauti žaidėjų iš trečiųjų valstybių skaičių.

Teisinis pagrindas

- 3 EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimas įsigaliojo 1997 m. gruodžio 1 dieną. Šio susitarimo IV dalies „Verslui ir investicijoms skirtos nuostatos“ I skyriuje „Darbo sąlygos“ esančio 23 straipsnio 1 dalis nustato:

„Atsižvelgdamos į kiekvienoje valstybėje narėje taikomus įstatymus, sąlygas ir tvarką, Bendrija ir jos valstybės narės užtikrina, kad režimas, taikomas Rusijos piliečiams, teisėtai samdomiems kurios nors valstybės narės teritorijoje, nediskriminuotų jų dėl pilietybės, palyginti su savo piliečiais, darbo sąlygų, atlyginimo arba atleidimo iš darbo atžvilgiu.“

- 4 EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 27 straipsnis suformuluotas taip:

„Bendradarbiavimo taryba teikia rekomendacijas šio Susitarimo 23 ir 26 straipsniams įgyvendinti.“

- 5 Toje pačioje EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo dalyje esantis 48 straipsnis nustato:

„Taikant šią dalį, jokia Susitarimo nuostata neužkerta kelio Šalims taikyti savo įstatymų ir taisyklių, reglamentuojančių fizinių asmenų atvykimą ir buvimą, darbą,

darbo sąlygas, įsisteigimą ir paslaugų teikimą, jeigu, tai darant, jie netaikomi jiems taip, kad panaikintų arba sumažintų naudą, kurią bet kuri Šalis gauna pagal kurią nors konkrečią Susitarimo nuostatą. <...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 6 Igor Simutenkov yra Rusijos pilietis, kuris pagrindinės bylos aplinkybių metu gyveno Ispanijoje, turėdamas leidimą joje gyventi ir dirbti. Jis buvo įdarbintas profesionaliu futbolo žaidėju pagal sutartį su *Club Deportivo Tenerife* ir turėjo nepriklausančių Bendrijoms žaidėjų federacijos licenciją.
- 7 2001 m. sausio mėn. per savo klubą I. Simutenkov pateikė RFEF prašymą pakeisti jo turimą federacijos licenciją tokia pačia licencija, kurią turi Bendrijos žaidėjai. Šį prašymą jis pagrindė EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimu.
- 8 2001 m. sausio 19 d. sprendimu RFEF šį prašymą atmetė, remdamasi savo Bendraisiais nuostatais ir 1999 m. gegužės 28 d. susitarimu su nacionaline profesionalaus futbolo lyga (toliau – 1999 m. gegužės 28 d. susitarimas).

- 9 Pagal RFEF Bendrųjų nuostatų 129 straipsnį profesionalaus futbolo žaidėjo licencija – tai šios federacijos išduotas dokumentas, suteikiantis teisę užsiimti šiuo sportu kaip federacijos žaidėjui ir būti įtrauktam į tam tikros komandos sudėtį oficialiose rungtynėse bei varžybose.

- 10 Bendrųjų nuostatų 173 straipsnyje nurodyta:

„Nepažeidžiant šiose taisyklėse numatytų išimčių, pagal bendrą futbolo žaidėjams keliamą sąlygą jų registracijai ir profesionalaus žaidėjo licencijai gauti, jie turi turėti Ispanijos arba kitos Europos Sąjungai arba Europos ekonominei erdvei priklausančios valstybės pilietybę.“

- 11 Bendrųjų nuostatų 176 straipsnio 1 dalis nustato:

„1. Profesionalaus pobūdžio nacionalinėse oficialiose varžybose dalyvaujantys klubai gali įregistruoti tokį užsienio žaidėjų iš Bendrijoms nepriklausančių valstybių skaičių, kuris nurodytas RFEF, *Liga Nacional de Fútbol Profesional* ir *Asociación de Futbolistas Españoles* šiuo klausimu sudarytuose susitarimuose, kuriuose taip pat reglamentuojamas šių futbolo žaidėjų, galinčių vienu metu dalyvauti rungtynėse, skaičius.

<...>“

- 12 Pagal 1999 m. gegužės 28 d. susitarimą nustatyta, kad pirmoje lygoje per sezonus nuo 2000–2001 metų iki 2004–2005 metų vienu metu į sudėtį gali būti įtraukti trys žaidėjai iš trečiųjų valstybių, o antroje lygoje – trys per 2000–2001 ir 2001–2002 metų sezonus ir du per kitus tris sezonus.
- 13 Manydamas, kad šiais nuostatais numatyto skirtumo tarp žaidėjų iš Europos Sąjungos arba Europos ekonominės erdvės (toliau – EEE) valstybių ir žaidėjų iš trečiųjų valstybių taikymas Rusijos žaidėjų atžvilgiu neatitinka EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies ir riboja jo teisę užsiimti savo profesine veikla, I. Simutenkov pateikė *Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo* ieškinį dėl 2001 m. sausio 19 d. Sprendimo atmesti jo prašymą išduoti naują licenciją.
- 14 Atmetus šį ieškinį 2002 m. spalio 22 d. sprendimu, I. Simutenkov pateikė apeliacinį skundą *Audiencia Nacional*, kuris nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar (EB ir Rusijos Federacijos) partnerystės susitarimo 23 straipsnis neprieštarauja tam, kad sporto federacija Rusijos piliečiui, profesionaliam futbolininkui, teisėtai sudariusiam sutartį su Ispanijos futbolo klubu, taikytų taisyklę, pagal kurią klubai nacionalinėse varžybose gali įtraukti į komandos sudėtį tik ribotą žaidėjų iš trečiųjų valstybių, nepriklausančių Europos ekonominei erdvei, skaičių?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas klausia, ar EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalis aiškinama taip, kad ji draudžia Rusijos pilietybę turinčiam profesionaliam sportininkui, teisėtai įdarbintam valstybėje narėje įsteigtame klube, taikyti šios valstybės sporto federacijos nustatytą taisyklę, pagal kurią klubai nacionalinėse varžybose gali įtraukti į komandos sudėtį tik ribotą žaidėjų iš trečiųjų valstybių, nepriklausančių Europos ekonominei erdvei, skaičių.
- 16 I. Simutenkov ir Europos Bendrijų Komisija tvirtina, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalis draudžia 1999 m. gegužės 28 d. susitarimu numatytą taisyklę.
- 17 Tačiau RFEF savo nuomonę grindžia 23 straipsnio 1 dalies pradžioje pateiktais žodžiais: „atsižvelgdamos į kiekvienoje valstybėje narėje taikomus įstatymus, sąlygas ir tvarką“. Iš šios išlygos ji daro išvadą, kad jai įstatymu suteikta teisė išduoti futbolo žaidėjams licencijas, o jos priimtose sporto taisyklėse yra viršesnės už toje pačioje nuostatoje numatytą nediskriminavimo principą. Taip pat ji teigia, kad licencijos išdavimas ir jam taikomos taisyklės yra susijusios su varžybų organizavimu, o ne su darbo sąlygomis.
- 18 Ispanijos vyriausybė sutinka su RFEF nuomone ir tvirtina, kad pagal nacionalinės teisės aktus ir juos aiškinančią teismų praktiką federacijos licencija yra ne darbo sąlyga, o administracinis leidimas, suteikiantis teisę dalyvauti sporto varžybose.

- 19 Siekiant naudingai atsakyti į pateiktą klausimą, pirmiausia reikia nustatyti, ar asmuo gali remtis EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalimi valstybės narės teismuose, ir, jei taip, nustatyti šioje normoje įtvirtinto nediskriminavimo principo taikymo sritį.

Dėl tiesioginio EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies veikimo

- 20 Pažymėtina, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarime nėra aptartas jo veikimo šio susitarimo šalių (toliau – šalys) teisės sistemose klausimas, ir Teisingumo Teismas turi išspręsti šį klausimą kaip ir bet koki kitą, susijusį su susitarimų taikymu Bendrijoje (1999 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Portugalija prieš Tarybą*, C-149/96, Rink. p. I-8395, 34 punktas).

- 21 Šiuo aspektu primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką su trečiosiomis valstybėmis sudaryto Bendrijų susitarimo nuostata taikoma tiesiogiai, jei atsižvelgiant į jos tekstą, susitarimo tikslą ir pobūdį joje nustatytas aiškus ir tikslus įpareigojimas, kurio vykdymas arba veikimas nepriklauso nuo kito akto priėmimo (2001 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Gloszczuk*, C-63/99, Rink. p. I-6369, 30 punktas ir

2003 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Wählergruppe Gemeinsam*, C-171/01, Rink. p. I-4301, 54 punktas).

- 22 Iš EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies teksto matyti, kad ši nuostata aiškiai, tiksliai ir besąlygiškai nustato kiekvienai valstybei narei draudimą, palyginti su savo piliečiais, diskriminuoti dėl pilietybės Rusijos darbuotojus darbo sąlygų, atlyginimo arba atleidimo iš darbo atžvilgiu. Šia nuostata gali naudotis Rusijos pilietybę turintys ir valstybės narės teritorijoje teisėtai įdarbinti darbuotojai.
- 23 Šis vienodo požiūrio reikalavimas nustato konkretaus tikslo įpareigojimą, todėl iš esmės asmuo gali juo remtis valstybės narės teisme reikalaudamas netaikyti diskriminuojančių nuostatų, nes nėra būtina priimti jokių papildomų įgyvendinimo priemonių (2002 m. sausio 29 d. Sprendimo *Pokrzeptowicz-Meyer*, C-162/00, Rink. p. I-1049, 22 punktas ir minėto sprendimo *Wählergruppe Gemeinsam* 58 punktas).
- 24 Nei EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies pradžioje esantys žodžiai „atsižvelgdamos į kiekvienoje valstybėje narėje taikomus įstatymus, sąlygas ir tvarką“, nei šio susitarimo 48 straipsnis nekelia abejonių dėl tokio aiškinimo. Iš tiesų šios nuostatos negali būti aiškinamos taip, kad jos suteikia valstybėms narėms teisę savo nuožiūra apriboti 23 straipsnio 1 dalyje nustatyto nediskriminavimo principo taikymą, nes dėl tokio aiškinimo ši nuostata netektų prasmės ir praktinio veiksmingumo (minėto sprendimo *Pokrzeptowicz-Meyer* 23 ir 24 punktai bei 2003 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Deutscher Handballbund*, C-438/00, Rink. p. I-4135, 29 punktas).

- 25 EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 27 straipsnis taip pat neprieštarauja tiesioginiam šio susitarimo 23 straipsnio 1 dalies veikimui. Tai, kad 27 straipsnis numato, jog 23 straipsnis įgyvendinamas remiantis Bendradarbiavimo tarybos rekomendacijomis, nereiškia, kad šios nuostatos įgyvendinimas arba padariniai priklauso nuo vėlesnio teisės akto priėmimo. Minėtas 27 straipsnis numato Tarybos užduotį palengvinti diskriminacijos draudimo laikymąsi, tačiau negalima teigti, kad tai neleidžia nedelsiant taikyti šio draudimo (šiuo aspektu žr. 1991 m. sausio 31 d. Sprendimo *Kziber*, C-18/90, Rink. p. I-199, 19 punktą ir 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Sürül* C-262/96, Rink. p. I-2685, 66 punktą).
- 26 Be to, teiginiui, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalyje nustatytas nediskriminavimo principas veikia tiesiogiai, neprieštarauja nei susitarimo tikslas, nei jo pobūdis.
- 27 Pagal šio susitarimo 1 straipsnį jo tikslas – nustatyti šalių partnerystę, siekiant, be kita ko, skatinti jų glaudžių politinių santykių, prekybos ir darnių ekonominių santykių vystymą, politines ir ekonomines laisves bei Rusijos Federacijos ir platesnės bendradarbiavimo erdvės Europoje laipsnišką integravimą.
- 28 Aplinkybė, kad minėtas susitarimas tik nustato šalių partnerystę ir nenumato asociacijos arba vėlesnio Rusijos Federacijos įstojimo į Bendrijas, nereiškia, kad jo nuostatos negali tiesiogiai veikti. Iš Teisingumo Teismo praktikos aišku, kad jei susitarimas nustato šalių bendradarbiavimą, kai kurios tokio susitarimo nuostatos šio sprendimo 21 punkte nurodytomis sąlygomis gali tiesiogiai reglamentuoti

asmenų teisinį statusą (žr. minėto sprendimo *Kziber* 21 punktą; 1998 m. sausio 15 d. Sprendimo *Babahenini*, C-113/97, Rink. p. I-183, 17 punktą ir 1998 m. birželio 16 d. Sprendimo *Racke*, C-162/96, Rink. p. I-3655, 34–36 punktus).

- 29 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus konstatuotina, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalis veikia tiesiogiai, todėl asmenys, kuriems ji taikoma, turi teisę ją remtis valstybių narių teismuose.

EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalyje nustatyto nediskriminavimo principo taikymo sritis

- 30 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo klausimas panašus į Teisingumo Teismui pateiktą klausimą byloje, kurioje jis priėmė minėtą sprendimą *Deutscher Handballbund*. Šiame sprendime Teisingumo Teismas nustatė, kad 1993 m. spalio 4 d. Liuksemburge pasirašytos ir Europos Bendrijų patvirtintos 1994 m. gruodžio 19 d. Komisijos ir Tarybos sprendimu 94/909/EB, EAPB, Euratomas Europos sutarties, įsteigiančios Europos Bendrijų bei jų valstybių narių ir Slovakijos Respublikos asociaciją (OL L 359, p. 1, toliau – Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutartis), 38 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka aiškintina taip, kad profesionaliam sportininkui, Slovakijos piliečiui, kurį teisėtai įdarbina valstybėje narėje įsteigtas klubas, netaikytina šios valstybės sporto federacijos nustatyta taisyklė, pagal kurią klubai pirmenybių arba taurės varžybose gali įtraukti į komandas sudėti tik ribotą žaidėjų iš trečiųjų valstybių, nepriklausančių EEE, skaičių.

31 Minėto 38 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka suformuluota taip:

„Laikantis kiekvienoje valstybėje narėje taikomų sąlygų ir tvarkos <...> režimas, taikomas darbuotojams, turintiems Slovakijos pilietybę, teisėtai samdomiems kurios nors valstybės narės teritorijoje, neturi jų diskriminuoti dėl pilietybės, palyginti su atitinkamos valstybės narės piliečiais, darbo sąlygų, atlyginimo ar atleidimo iš darbo atžvilgiu.“ (Neoficialus vertimas)

32 Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad taisyklė, ribojanti atitinkamos trečiosios valstybės piliečių profesionalių žaidėjų, galinčių dalyvauti nacionalinėse varžybose, skaičių, susijusi su darbo sąlygomis Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutarties 38 straipsnio 1 dalies prasme, nes ji tiesiogiai veikia Slovakijos žaidėjo, teisėtai įdarbinto priimančioje valstybėje narėje, dalyvavimą šiose varžybose (minėto sprendimo *Deutscher Handballbund* 44–46 punktai).

33 Teisingumo Teismas taip pat nustatė, kad 1995 m. gruodžio 15 d. Sprendime *Bosman* (C-415/93, Rink. p. I-4921) pateiktas EB sutarties 48 straipsnio 2 dalies (po pakeitimo – EB 39 straipsnio 2 dalis) išaiškinimas, pagal kurį diskriminacijos dėl pilietybės draudimas taikomas sporto federacijų nustatytoms taisyklėms, apibrėžiančioms profesionalių sportininkų veiklą pagal darbo sutartį, ir neleidžiama taikyti žaidėjų, galinčių vienu metu dalyvauti varžybose, skaičiaus apribojimų, pagrįstų pilietybe, gali būti taikomas Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutarties 38 straipsnio 1 dalies pirmai įtraukai (minėto sprendimo *Deutscher Handballbund* 31–37 ir 48–51 punktai).

- 34 Konstatuotina, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies tekstas labai panašus į Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutarties 38 straipsnio 1 dalies pirmos įtraukos tekstą. Vienintelis ryškus šių dviejų nuostatų skirtumas yra vartojamos frazės „Bendrija ir jos valstybės narės užtikrina, kad režimas, taikomas Rusijos piliečiams <...> nediskriminuotų jų dėl pilietybės“ ir „režimas, taikomas darbuotojams, turintiems Slovakijos pilietybę, <...> neturi jų diskriminuoti dėl pilietybės“. Atsižvelgiant į argumentus, pateiktus šio sprendimo 22 ir 23 punktuose, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies tekstas aiškiai, tiksliai ir besąlygiškai nustato diskriminacijos dėl pilietybės draudimą, minėti teksto skirtumai negali kliudyti taikyti minėtame Teisingumo Teismo sprendime *Deutscher Handballbund* pateikto išaiškinimo EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 daliai.
- 35 Žinoma, EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimu, kitaip nei Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutartimi, nesiekama įsteigti asociacijos, kad ši trečioji valstybė būtų palaipsniui integruota į Europos Bendrijas; jis sudarytas tik siekiant „Rusijos ir platesnės bendradarbiavimo erdvės Europoje laipsniško integravimo“.
- 36 Tačiau nei iš šio partnerystės susitarimo konteksto, nei iš jo tikslo neišplaukia, kad draudimui diskriminuoti „dėl pilietybės, palyginti su savo piliečiais, darbo sąlygų <...> atžvilgiu“ siekta suteikti kitokią nei įprasta šių žodžių prasmę. Taigi, kaip panašiomis aplinkybėmis sprendimuose *Bosman* ir *Deutscher Handballbund* nustatė Teisingumo Teismas, EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalis, panašiai kaip ir Bendrijų ir Slovakijos asociacijos sutarties 38 straipsnio 1 dalies pirmą įtrauką, suteikia Rusijos darbuotojams, teisėtai įdarbintiems valstybės

narės teritorijoje, teisę darbo sąlygų atžvilgiu naudotis tokiu pačiu režimu, koks pagal panašias EB sutarties nuostatas taikomas valstybių narių piliečiams, ir draudžia pagrindinėje byloje nagrinėjamą diskriminaciją dėl pilietybės.

37 Be to, sprendimuose *Bosman* ir *Deutscher Handballbund* Teisingumo Teismas nusprendė, kad tokia taisyklė, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, yra susijusi su darbo sąlygomis (minėto sprendimo *Deutscher Handballbund* 44–46 punktai). Todėl aplinkybė, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimas taikomas tik darbo sąlygų, atlyginimo ir atleidimo iš darbo atžvilgiu ir netaikomas teisei būti įdarbintam, neturi reikšmės.

38 Taip pat konstatuotina, kad pilietybe pagrįstas apribojimas taikomas ne specifinėms rungtynėms, kuriose komandos atstovauja savo valstybėms, o oficialioms klubų varžyboms, todėl jis susijęs su esmine profesionalių žaidėjų veikla. Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, toks apribojimas negali būti pateisinamas sporto interesais (minėtų sprendimų *Bosman* 128–137 punktai ir *Deutscher Handballbund* 54–56 punktai).

39 Be to, Teisingumo Teismui pateiktose pastabose nebuvo nurodyta jokių kitų argumentų, kurie objektyviai pateisintų skirtingą požiūrį į Bendrijos narės ar EEE valstybės pilietybę turinčius ir Rusijos pilietybę turinčius profesionalius žaidėjus.

40 Galiausiai, kaip konstatuota šio sprendimo 24 punkte, EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalies pradžioje esantys žodžiai „atsižvelgdamos į kiekvienoje valstybėje narėje taikomus įstatymus, sąlygas ir tvarką“ ir šio susitarimo 48 straipsnis negali būti aiškinami taip, kad jie suteikia valstybėms narėms teisę savo nuožiūra apriboti 23 straipsnyje nustatyto nediskriminavimo principo taikymą, nes dėl tokio aiškinimo ši nuostata netektų prasmės ir praktinio veiksmingumo.

41 Remiantis tuo, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip, kad EB ir Rusijos Federacijos partnerystės susitarimo 23 straipsnio 1 dalis aiškinama taip: ši nuostata draudžia Rusijos pilietybę turinčiam profesionaliam sportininkui, teisėtai įdarbintam valstybėje narėje įsteigtame klube, taikyti šios valstybės sporto federacijos nustatytą taisyklę, pagal kurią klubai nacionalinėse varžybose gali įtraukti į komandos sudėtį tik ribotą žaidėjų iš trečiųjų valstybių, nepriklausančių EEE, skaičių.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

Partnerystės ir bendradarbiavimo susitarimo, nustatančio Europos Bendrijų bei jų valstybių narių ir Rusijos Federacijos partnerystę, pasirašyto 1994 m. birželio 24 d. Korfu ir Europos Bendrijų patvirtinto 1997 m. spalio 30 d. Tarybos ir Komisijos sprendimu 97/800/EB, EAPB, Euratomas, 23 straipsnio 1 dalis aiškinama taip: ši nuostata draudžia Rusijos pilietybę turinčiam profesionaliam sportininkui, teisėtai įdarbintam valstybėje narėje įsteigtame klube, taikyti šios valstybės sporto federacijos nustatytą taisyklę, pagal kurią klubai nacionalinėse varžybose gali įtraukti į komandos sudėtį tik ribotą žaidėjų iš trečiųjų valstybių, nepriklausančių Europos ekonominei erdvei, skaičių.

Parašai.